

Det skulde Staten lægge al Vægt paa og sætte al Kraft ind paa, thi der ligger, som jeg atter og atter maa fremhæve, det pinligste og uhyggeligste ved hele Affæren, at Staten skal sidde og drive — jeg vil ikke sige tvivlsomme Bankforretninger, men dog — Forretninger af en Karakter, som det ikke er ganske værdigt for Staten at deltage i. Det maa bringes til Afslutning snarest muligt.

Afviklingskassens Bestyrelsesforhold foreslaar den højtærede Finansminister ordnet saaledes, at der skal sidde 5 Repræsentanter for Bankerne, en for hver Bank, og kun en for Statskassen. Finansministeren ytrer selv en let Tvivl om Rigtigheden af denne Ordning. Han sagde nemlig — jeg tror, det var i Forelæggelsestalen —, at han skulde ikke have noget imod, hvis man ønskede at gøre Statens Repræsentation noget fyldigere, at gaa med dertil. Jeg havde foreslaaet 3 og 3, men jeg forstaar meget vel de store Vanskeligheder, den højtærede Finansminister er stødt paa under Forhandlingerne om at faa Bankerne til at gaa ind paa at begrænse deres Repræsentation til 3, i det hele gaa ind paa nogen som helst Repræsentation, hvor ikke hver enkelt af dem kunde have Haand i Hanke med Ordningen af det hele. En anden Ting er, at jeg tror, at de 5 Mand overfor den ene vil give et ugunstigt Forhold. Vi maa ikke glemme, at det jo ikke er saaledes, at denne Sag nu er reduceret til en forholdsvis let og lidet indviklet Afvikling af et gammelt Forhold, hvor Staten egentlig kan nøjes med at sidde og se til og saa nedlægge sit Veto overfor særlig uheldige Transaktioner. Saaledes er Forholdet ikke. Som jeg før fremhævede, er det en Medstyrelse, der er Tale om, en vedblivende Ledelse af disse fallerede Bankers Forhold, indtil de ere komne paa ret Køl, eller det hele er afviklet. Grundejerbanken vil forhaabentlig inden ret lang Tid kunne komme paa ret Køl. For de andre Bankers Vedkommende er der Tale om en Afvikling eller en Overtagelse af andre Banker, hvorledes man nu vil ordne det, men i den Tid er Staten Medleder og Medbestyrer, og i dette Forhold er Statsmagten lidet tjent med at staa med 1 mod 5. Denne ene Mand faar i hvert Tilfælde en Opgave, om hvilken jeg maa sige, at man kunde ikke ønske sin værste Fjende noget værre. Han skal sidde der alene overfor disse 5 Herrer uden at have Kolleger at raadføre sig med. Ganske vist kan Manden gaa til Finansministeren, som er en udmærket Mand at raadføre sig med i slige Sager.

Det er han nu, og det vil han forhaabentlig ogsaa være i Fremtiden. Men det er ikke tilstrækkeligt. Finansministeren kan ikke være Fagmand paa disse Omraader og kan navnlig ikke kende de mangfoldige Detailler, som de, der sidde i Komiteen, kende paa første Haand. Finansministeren kommer altid i væsentlig Grad til at stole paa de Referater, han faar af den eller de Statsrepræsentanter, som sidde i Bankkomiteen. Det er derfor af største Vigtighed, at der er en flersidig Indsigt repræsenteret i Statens Repræsentation i Bankkomiteen, og at disse Repræsentanter kunne faa Lejlighed til den under slige Forhold saa overordentlig vigtige indbyrdes Drøftelse af tvivlsomme Spørgsmaal. Den ene Mand vil i den Henseende komme til at staa overordentlig uheldigt, og derfor anser jeg det for rigtigst at have 3 Repræsentanter, selv om det vil koste lidt mere i Honorarer, det spiller i en Sag som denne, hvor det drejer sig om saa store Værdier og om saa vigtige moralske Interesser, kun en mindre Rolle. Det er rigtigere at have 3 Repræsentanter end kun at have den ene, men det ville vi vel let kunne komme til Enighed om med den højtærede Finansminister.

Jeg anbefaler da Forslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget, saa vi kunne faa det ført til Ende i denne Samling. Dertil hører en hurtig Behandling i Folketinget. Thi vi maa erindre, at Landstinget har aldrig haft denne Sag til Behandling. Vi have Gang paa Gang haft Lejlighed til at lette vort Hjerte om dette Forhold og give al vor Galde Luft, men det har det høje Landsting ikke, og der er sikkert ogsaa en hel Del Galde deroppe, som skal frem. Det maa vi give rimelig Tid til. Før at føre Forslaget til Ende i denne Samling, hvad jeg i høj Grad vil anbefale, maa vi resignere her i Tinget, underkaste det en meget kort Behandling her, saa det hurtig kan gaa til det andet Ting, og saa kunne vi forhaabentlig snart se Afslutningen paa hele denne uhyggelige Affære. Det er ganske vist kun en foreløbig og relativ Afslutning, men dog en Slags Afslutning, og jeg vil udtale det Haab, at naar vi ere komne saa vidt og se tilbage paa det hele, maa vi alle være klare over, at det, der er sket, skal ikke, saaledes som det er frygtet fra mange Sider, være et Præcedens til Efterfølgelse i Fremtiden. Nej, det skal være et advarende Tegn, som for lange Tider, helst for hele den Politiker-generations Levetid, som nu sidder her i